

רואו נזכור מה היתה ההסתדרות לפי ני יצחק בן-אהרן. עמד בראשה אדם חביב ונעים בשם אהרן בקר. יחסיו עם עמיתיו היו תקינים. ישירות הוועדה המרכזית התנהלו על מי מנוחות, ושום דבר לא הפריע לחלוקת התה בכניין הגדול שברחוב ארלוזורוב בתל-אביב. ועם הממשלה - אידיליה קצת ויכוחים פה ושם, קצת חיר לוקידיעות טכניים. אבל מה שהממשלה רצתה - ההסתדרות עשתה. היתה רק צרה אחת: להסתדרות יש עוד

מאת

שלום כהן

תפקיד, מלבד שמירת השקט בכניין החער הפועל. היא צריכה גם לייצג את העובדים כלפי נותני-העבודה; היא צריכה ללחום את מלחמתם כשיש צורך. מה הפלא שבי אותן שנים בהן שרר השקט בבית הערד הפועל - היה זה שקט בפנים הבית. מחוצה לו - הפגנות, שביתות המוניות, לעתים קרובות מצור על שערי הבית. ומה עכשיו? מהימה וצריחות בבית הוועד הפועל. קללות, אינטריגות, האשמות, ערי פת ראשים ושאפו-זקם. כל זה מפני ש במקום המוכיל הקודם נכנס בן-אהרן.

★ ★ ★

אני חייב לגלוש מעט לפסים אישיים. מה יחסי אל האיש? אינני יכול לשכוח לו, כי המעשה הראשון שעשה כאשר נב

יצחק בן-אהרן במאלכתו: נואם בכני חברי הוועד-הכועל

מי התשונע?

ההכרעה תהיה אוטומטית. כי ברגע שפינחס ספיר מגיע למסקנה שדרושים עוד 800 מיליון ל"י - ייטלו המיסים בלחיצת כפי חור, מבלי שתהיה לאיזו סמכות עירעור. ושלא ינופפו בדגל הצרכים הביטחוניים, ושגולדה מאיר לא תאמר: "אנחנו לא מביאים דולארים מחוץ-לארץ כדי לחלק אר תם לעובדים!" כי העובדים הם רוב הויוש ביום בארץ. רווחתם היא רוחת המדינה; מצוקתם תדלדל את כוחה וביטחונה. התיוה של בן-אהרן היא: ההסתדרות תפי על מול האוצר - לא יחד איתו. תיוה זו הובילה אותו, בשבועיים האחרונים, לי מלחמתו הקשה ביותר עד כה. כי אם קודם לכן התנגש עם דיג'ירקק, הפעם היה העימות בינו לבין פינחס ספיר. בן-אהרן הקים רעש נגד תעשיינים וסוחרים שרכבו על גל ההתייקרויות האחרונות כדי להתעשר, דרש מתן פיצוי מידי לכל מקבלי-השכר. אבל מכיוון שפינחס ספיר הוא פינחס ספיר, מצא בן-אהרן את עצמו עומד גם בפני מיבצר איתן - וגם בפני חתירה פנימית המאיימת למוטט את מעמדו שלו. אנשי ספיר התלכדו נגד בן-אהרן - בתוך ההסתדרות עצמה. התייצב נגדו גם ממלא-המקום שלו, ירוחם משל, המועמד האוטומטי לרשת את תפקידו אם הוא יודח או יתפטר. סיעות אחרות, שלא רח נחת ממנו, ושנאיגיהן נעלבו כאשר אמר להם כמה אמיתות מעליבות, דרשו אף הן את ראשו. אחד ממקורביו הגדיר את הרעד הפועל בימים אלה כ"בית הרישעות והלא-איכפתיות שהתער למימהת-חורמה באיש המאיים על המשך שלחתי".

היום ברור, כי קברניטי המשק המפא"יי לא רצו שבן-אהרן יקח את העסק יותר מדי ברצינות. רק ככה, כדי שירמה את הפועלים ויטע בהם אמון-שחא. בסוף מס' תבר שהוא רימה את קברניטי-המשק המפא"יי, והוא נתכונן ברצינות לבל אותם תפקידים שהוטלו עליו ולכל הסיסמות ה' סוציאליסטיות שהתחייב בהן.

★ ★ ★

ש האומרים, שבמצבה הנוכחי של המדינה צריך שר האוצר להיות הפוסק העליון של מה מותר ומה לא-ניתן במשק הלאומי. אבל אפילו אם נכון הדבר - ואני כופר בו לחלוטין - לא ייתכן כי

כאשר ברור כי האיש נלחם על חייו הפיר ליטיים, וכי הזאבים מכביב התלכדו כדי לטרוף אותו - אינני רואה אפשרות אחרת אלא לומר לו: אני לצידך, בן-אהרן. מן הסיבה האחת הזאת: האיש כן. אומר רים עליו שהוא משוגע - אם כן, הוא משוגע לדבר אחד: לקיים את אשר הבטיח כאשר נבחר לתפקידו. והרי הוא נבחר כדי לחזק את תדמיתה של ההסתדרות; כדי להחזיר להעד הפועל את אמון העובדים; כדי להסוך אותו לניצגם המיקצועי.

חרה המועצה החדשה של ההסתדרות היה אנטי-דמוקראטי: הוא ניסה למנוע מסיעתנו הקטנה ייצוג בוועד הפועל. הייתי צריך לפנות לבית-המשפט של המדינה, ותוך כדי כך לערוך שערוייה ביטיבה הפומבית של המועצה, כדי להכריח אותו לכבד את זכות הייצוג הדמוקראטית שלנו. כך שמטבע הדברים הייתי צריך להיות מתנגד מושבע לאיש. מה עוד שפעם אחר פעם מצאתי את עצמי רוגו על מעשה זה או אחר, על הכרזה זו או אחרת. אך עתה,

מעוז הכוח שהוא רוצה לכבוש: הפועלים הפשוטים באינעלים